

זבל מואמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת דברים תשפ"ד שנה י | גליון מס' 545

ת.ד 102 בני ברק | פקס: 03-5055919
9139191@gmail.com

פרתחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

בעל האמן מכיר פנסו!

האמונה שהקדוש ברוך הוא משגיח על כל באי עולם ומנהיגם היא, כידוע, מעקרי אמונתנו. אנו מאמינים באמונה שלמה שגם ההתרחשויות הקטנות והקלות ביותר, לטוב ולמוטב, הפקודות אותנו בימי חיינו נעשות בהשגחת ובהנהגת הבורא, וכפי שאמרו חכמים (חל"ז ז ב): "אין אדם נוקף [פוצע] אצבעו מלמטה, אלא אם כן מקריזים עליו מלמעלה".

במסוה של התנהלות טבעית מתנהל העולם בהשגחה פרטית מדקדקת. אנו מקפידים בנסים אין-ספר, כפי שאומרים אנו בתפלה "ועל נסיה שבכל יום עמנו", אלא שהם מסוים בטבע, ועלינו רק לפתח את עינינו כדי להבחין בהם.

בענין זה מתבקש לצטט את דבריו הנוקבים של הרמב"ן בפרושו לתורה (שמות יג טז): "שאין לאדם חלק בתורת משה רבנו עד שנאמין בכל דבריו ומקרינו שכלם נסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם".

אחד הדברים המביאים אותנו להכרה זו היא אמירת ברכות השחר בכונה. כאשר אדם מודה מדי בקר לבוראו - על שהחזיר לו נשמתו ונתן בו כח להתגבר על עיפותו, על שאפשר לו לזקוף את קומתו ולהניע את איבריו, על שהוא מכין מצעדי גבר וגומל חסדים טובים - הוא מפנים בכך שכל הטובות הטבעיות הללו, 'כלם נסים'.

ואולם גם בענין זה תקף מאמר רבי יוסי (ברכות נג ב): "גדול העונה אמן יותר מן המברך". שכן, כאשר האדם עונה אמן בכונה אחר ברכות השחר של המתפללים ומצהיר שוב ושוב על אמונתו בכך שה' יתברך הוא מלך העולם המשגיח על כל בריותיו בכל עת ובכל שעה, הוא המחזיר נשמות, פוקח עורים ומתיר אסורים בכל יום מחדש, הוא ורק הוא מכין כל צעד וצעד שעתידי האדם לצעד במהלך היום, זוכה להפנים: "שכל דברינו ומקרינו, כלם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם".

הבאתי בעבר כי בסדר האל"ף-ב"ת, אחר האותיות א' מ' נ' באות האותיות ב' נ' ס', לפי שבזכות עניית אמן זוכה האדם לנסים. ואולם לאמר יש להוסיף ולומר, כי סדר אותיות זה בא ללמדנו, שבזכות עניית אמן אחר הברכות זוכה האדם להפיר שהוא מקוה בנסים, לא בטבע.

הנה לנו מעלה נוספת, נעלה מאין כמותה, לראש מי שנוטל על עצמו להקדים ולענות אמן אחר ברכות המתפללים. הוא זוכה להפיר בכך שהוא מסובב ב"נסים אין מספר" - ראשי תבות אמן, והכרה זו בודאי ממשיכה עליו שפע טובה וברכה עד בלי די.

בקריות "נסים אין מספר!"
שבת שלום,

213 278 מכאובל"ן

פניני תפלה בפרשה

פניני תפלה בפרשה

ברכת הזהב מעוררת זכותם של ישראל

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחצרת ודי זהב" (א א)
כתב רבנו בחיי (שמות כה כד) כי תבת "זהב" שנאמרה בתורה על שלחן לחם הפנים רומזת לשלוש הברכות הראשונות של ברכת המזון אשר חיובן מדאורייתא: "הזן", "הארץ" ו"בונה ירושלים".

רבי שלמה זלמן ארנרין, אב"ד שאמלוי, מבאר כי לפיכך נחתם הפסוק שלפנינו במלה "זהב", שכן אמרו חכמים (ברכות כ ב) כי ישראל זוכים לנשיאות פנים מה' יתברך, כפי שנאמר (במדבר ו כו): "ישא ה' פניו אליך", משום שאף הם כביכול נושאים פנים לקדוש ברוך הוא בקיום מצות ברכת המזון. כיצד? הנה מן התורה חייבים לברך ברכת המזון רק משיאכלו פת כדי שביעה, ככתוב (דברים ה): "ואכלת ושבעת וברכת", ואף על פי כן ישראל מחמירים על עצמם לברך אף אחר אכילה בשעור כזית או בשעור כביצה בלבד [במסכת ברכות (מה א) נחלקו רבי מאיר ורבי יהודה מהו השעור המחייב בברכת המזון מדרבנן; רבי מאיר סובר "כזית" ורבי יהודה סובר "כביצה"]. לפיכך חתם משה את הפסוק המונה ברמז את חטאי ישראל במלה "זהב", כדי להזכיר את זכות ברכת המזון שבגינה נושא הקב"ה פנים לישראל חרף חטאיהם (טייל בפרדס' חלק הרמז אות ז).

השתדלות לצד תפלה ואמונה

"ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבא אליהן: וישיב בעיני הדברך..." (א כב-כג)

מדוע הוטבה בעיני משה בקשתם של ישראל לשלח מרגלים לארץ ישראל, וכי לא היה להם להאמין בהבטחת הקב"ה כי הוא מעלה אותם אל ארץ זבת חלב ודבש?

מבאר רבי חנוך הכהן ארנטרובי, רבה של מינכן:

בבוא אדם לבצע משימה המטלת לפתחו, לצד נשיאת עינים למרום בתפלה שיצליח ה' דרכו, נדרשת ממנו אף עשית השתדלות ובדיקות הדרך הנכונה לבצוע משימה זו. לכך רמזו חכמים באמרום (במות קה ב): "המתפלל צריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה". בכל פעלה שעושה האדם עליו לתת "לבו למעלה", בתפלה לה' שיצליח את דרכו, ואולם לצד זה טרם בצוע הפעלה "יתן עיניו למטה", ויעשה את כל הנדרש בדרך הטבע להצלחת פעלתו.

אף כאן, בקשת העם היתה לשלח אנשים לתור "את הדרך אשר נעלה בה" - לבחון מהי הדרך הממלצת לעלות לארץ ולכבושה. דבר זה אינו עומד בסתירה לאמונה בהבטחת ה' שינחילם את הארץ, שכן כאמור, לצד האמונה והבטחון בה', על האדם לעשות כל השתדלות טבעית הנדרשת להצלחת משימתו, ולכן הוטבו דבריהם בעיני משה. ואולם בפעל קלקלו המרגלים את שליחותם, כאשר לא האמינו בדברי ה' כי טובה הארץ, ובחרו אף לבדק את טיבה (קמץ המנחה).

תפלה ללא גבול ומדה

"השתדלתי מאד לחנך את בני האהובים ככל יכולתי, וברוך ה' שזכני לראות בתוצאות הטובות. התאמצתי למענם בכל התחומים, וזכיתי לראותם נכנסים לישיבה טובה ועושים חיל בלמודם."

"היה זה באחד הערבים שקדמו לחדש אלול האחרון, המשיך האב השכול וספר, "ישבתי והתבוננתי בספוק בשני בני שעסקו יחדו בתורת ה'. באותה שעה צפו ועלו בזכרוני כל אותן שיחות מתוקות שבהן זכיתי לשמע מרבותיהם, מוריהם וחבריהם על תכונותיהם הטובות ועל הצלחתם בלמודים."

פתאום עלתה בלבי המחשבה שאולי הגיע הזמן לנוח מעט מפל הטרח וההתעסקות סביב חנוכה, ושאולי מתר לי לפנות קצת יותר מקום לעצמי ולהפסיק להעמיד את בני במרכז סדר יומי...

לא חשבתי לרגע להזניח את חנוכה אפלו כמלוא הנימה; חלילה לי מלעשות כן. אך כשרואים כיצד מתנהלים הדברים על מי מנוחות, ברוך ה', עלולה לעלות בראשו של כל אדם מחשבה שכזו, והוא מתלבט שמה הוא יכול להרפות ממאמציו ולנוח על זרי הדפנה...

אף שמחשבתי זאת לא ממשה מעולם, כי המשכתי לחנכם כפי הנדרש ולא הזנחתי את חנוכה של בני, ה' יקם דמם, אף לרגע, בכל זאת אני מרגיש שחלה אצלי התרופפות בתחום אחד:

עד אז עמדו בני במרכז תפלותי, ומאותו הזמן הקדשתי מקום רב יותר לדברים אחרים שנוקזתי להתפלל עליהם, והתפללתי פחות על בני. היה בתוכי קול שפטה אותי לחשב כי הם פחות זקוקים לתפלה שלי, שהרי הם צועדים זה מכבר בדרך הנכונה, לומדים במקומות טובים, ועו חשקם לרכש עוד ועוד אוצרות של תורה ודעת. גם בראש השנה האחרון, עת שפכתי לבי בתפלה על השנה החדשה המתחדשת ובאה, חשבתי בלבי שעל שני בני הקרובים איני צריך להרבות בתפלה, הם צועדים בדרך הנכונה...

באותה שעה לא הבנתי, אוי לי כי לא הבנתי, עד כמה טעיתי במחשבתי זו.

כעת, רבוננו של עולם, הבנתי! הבנתי עד כמה עצום הוא כחה של התפלה, ועד כמה לא ניתן להשיג דבר בלעדיתה. כל הזמן צריך להתפלל על הילדים, להתפלל ולשוב ולהתפלל, לא לחדל לרגע."

במלים נוקבות אלו סים האב השכול את מוסרו הנוקב, מוסר שחדר עמוק אל עמקי לבבות השומעים.

אור דניאל ואתחנן

המשפחתית שבה השתתפו. היתה זו תקופה שבה בצעו מחבלים פלשתינים רצף של פגועים מחרידים ששיאם היה הפגוע הנורא שהתרחש פחות מחדש ימים לאחר מכן, בליל הסדר במלון פארק בנתניה.

הכל זוכרים את אמונתה התמימה של הסבתא הצדקת, שבשבת עוד חגגה את בר המצוה של נכדה, ובמוצאי שבת קדש כבר הובילה שבעה מצאצאיה למנוחת עולמים.

בתקופה זו קדשה משפחת נחמד את שם ה' בקבלת יסורים באהבה ובאמונתה הנטועה בשרשים איתנים. נסתרות המה דרכי ה', איש לא יוכל להבין מדוע נבחרה משפחה זו לכפר על כלל ישראל כקרבן, אך ספק אם משפחה אחרת היתה מסוגלת לעמד בנסיון כה קשה. הפגוע הנורא הותיר אותם כה שבירים ורצוצים, עד שהעידה הסבתא: "אלמלא האמונה הנטועה בנו, אמונה תמימה שאת הכל עושה הקדוש ברוך הוא לטובה - מזמן היינו נשברים."

אותה סבתא צדקת, זו שאבדה את חמשת נכדיה, את בנה ואת פלטה בערב אחד, היתה גם זו שקדשה שם שמים לעיני מיליונים, כאשר זעקה בהלוגיה קורעת הלב ששדרה לכל העולם: "יהודים, חזרו בתשובה!"

בקריאתה הצטרפה צדקנית זאת למאות ואלפי אמהות קדושות בישראל, שבהנהגתן היו אות לאמונה שהחזיקה את עמנו לאורך כל הדורות. אמונה פנימית והפרה בעבדה שלכל שאלה - קיימת תשובה, גם אם היא אינה ידועה לנו, ושיש לנו אב גדול במרומים היודע טוב מכלנו מתי "עת רקד", ומתי, רחמנא לצלן, "עת ספד".

חבריהם של שני בחורי החמד למשפחת נחמד, בניו הקדושים של ר' עזרא, העידו על החנוכה הטוב שזכו לו מבית ועל המדות הטובות שאפינו אותם בכל הליכותיהם.

מתמידים בלמודיהם היו ומסבים נחת וקורת רוח למחנכיהם. אף השכנים בבנין השקט שברחוב סוקולוב בראשון לציון העידו על הקדמת השלום שהיתה נחלתם של השנים, על הזו והטהר שקרנו מפניהם ועל החסד הרב שגמלו עם כל סובביהם, בפרט בימי בין הזמנים בעת ששהו בביתם.

ניתן לומר כי הם קדשו שם שמים בחייהם כמו במותם, קבע כל מי שזכה להפיקם.

"השתדלתי", העיד ר' עזרא בעינים דומעות, עדות שהעבירה רטט בקרב שומעיה,

ספור מרטיט ומאלף, המלמד על חובתנו להתחזק תמיד בתפלה על כל פרט בחיינו, אף על דברים הנראים לנו כמוכנים מאליהם, ספר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א:

ר' עזרא נחמד שכל את בנו האחד במוצאי שבת קדש פרשת כי תשא, "ח באדר תשס"ב, בפגוע הנורא שהתרחש באותו

"היה זה באחד הערבים שקדמו לחדש אלול האחרון, המשיך האב השכול וספר, "ישבתי והתבוננתי בספוק בשני בני שעסקו יחדו בתורת ה'. באותה שעה צפו ועלו בזכרוני כל אותן שיחות מתוקות שבהן זכיתי לשמע מרבותיהם, מוריהם וחבריהם על תכונותיהם הטובות ועל הצלחתם בלמודים."

ישיבת 'אור גאון' בבני ברק

ערב בשכונת בית ישראל בירושלים. לאחר כמה חדשים נפטר, רחמנא לצלן, גם בנו השני שנפצע אנושות באותו פגוע.

שמונה מתוך אחד עשר הנרצחים שחיהם נגדעו במרחץ הדמים, היו מבני משפחת נחמד. שנים מהם היו בניו של ר' עזרא, שנמנו עם בחירי תלמידי ישיבת 'אור גאון' בבני ברק.

מחבל מתאבד פוצץ עצמו ברחבה שליד בית הארחה 'מחנה ישראל' בדיק בעת שהתארגנו בני משפחת נחמד המרחבת לשוב לביתם מושבת בר המצוה

הרב משה כדורי שליט"א
בית הכנסת שליך קבר רחל

מדרשם של רבותינו הראשונים, כעידוד על ידי מיני מתיקה וכדומה, שבאים לשמוש גם בענין הזה. את הטון העקרי נותנים בהחלט הגליונות השבועיים שאני נוהג לעטר בהם את שלחן השבת, עם כל המשפחה, בצורה נעימה ומושכת.

לסיים, ה"עולם" אומר במליצה כי "לא המדרש עקר אלא המעשה". כאחד שכבר שנים בתחום, לבטח יש באמתחתך איזשהו ספור בנושא שתוכל לחזק בו את הצבור.

"בהחלט. היה זה לפני כמה שנים, כשחזרתי מירושלים אל ביתי לאחר תפלה בפתל המערבי, ועם שובי נחרדתי לגלות שבמהלך היציאה אבד לי תיק יקר ערך שהכיל סכום כסף גדול, לצד דיסק קשיח מלא בקבצים שהיו חשובים לי מאד. ברור קצר שערכתי עם נהג הרכב שהחזיר אותי לבית שמש העלה כי התיק לא נשכח ברכבו, מה שאומר שהסכומים לאתרו כמעט אפסיים. שיחה נוספת שבצעתי מייד עם תחנת המשטרה של הכתל המערבי העלתה גם היא חרס, כשהטלפון התורן, שלא במקרה היה 'פן דוד' מבני ישמעאל, הגיב לי ביבש שאין בידי כל דרך לסייע לי.

בצר לי עשיתי את דרכי חזרה לירושלים, מתוך בטחון בה שיצליח דרכי, אף שידעתי כי מצדי אין כל קצה חוט לאתר את האבדה היקרה, ורק בדין ית' להשיב אותה אלי. עם שובי לכתל המערבי נשאתי תפלה מעמק לבי. לקראת סיום תפילתי, בקשתי לעורר את זכות עניתי אמן, ולכן פניתי לאדם שעמד לצדי ובקשתי ממנו שיעשה עמי חסד, ויענה אמן אחר תפילתי. הלה נענה בחפץ לב.

בארץ פלא הישועה הגיעה דוקא על ידי אותו אדם שענה אמן אחר תפילתי. ספורי נגע ללבו של אותו אדם, ותוך כדי שיחה עמו הוא הפנה את תשומת לבי שאולי אבדתי את התיק בדרך הלוח, בקו האוטובוס הצבורי העולה מבית שמש לירושלים. משום מה על האפשרות הזו לא חשבתי כלל... נוסף על כך, אותו אדם אף הפנה אותי למוקד מסים המטפל בהשבת חפצים שאבדו בתחבורה הצבורית. לא אאריך בפרטים אבל בסוף התברר שכדבריו פו היה, החבילה בשלמותה חזרה אלי דרך אותו מוקד, במהירות ובקלות..."

קשה, אך בכל זאת אני יכול לשתף באפיונה שאני נתקל בה מדי בקר, המהנה בעבורי מקור השראה. המדבר הוא באדם יקר שחצה זה מכבר את שנות הגבורות בלי עין הרע, הנהוג לפקד דבר יום ביומו את קברה של רחל אמונו באשמרת הבקר, ובד בבד אינו מותר על עניתי אמונים על ברכות השחר של רבים הפוקדים את המקום. כאשר אתה נחשף למראה יהודי שמרום גילו משקיע כח ומאמץ לקיום מצוה יקרה זו, אינך יכול לעמד מנגד, ועם קרטוב לא קטן של קנאות סופרים אתה מוצא גם את עצמך מצטרף לדבר מצוה. זה התחיל אצלי עם אנשים בודדים שהצעתי להם לזכות אותי בעניתי אמן על ברכותיהם, ועם הזמן הצטרפו עוד ועוד אנשים שראו שהדבר חשוב ל...".

הרב משה כדורי על משמרתו בבית הכנסת שליך קבר רחל

לרבים השואלים: האם תוכל לתת עצה הוגנת, כיצד נתן להחזיר גם אצל בני הבית את המודעות למצוה יקרה זו ולחשיבותה?

"בנימה אישית אמר שהייתי ממליץ, עם כל הכנות, על הגליונות המשקעים שלכם כפלי המצלח ביותר למטרה נעלה זו. לפעמים אנשים לא יודעים להעריך אל נכון את מה שנותנים להם, כדרכם של דברים טובים שמתקבלים כמובנים מאליהם. וזה באמת חבל, כי מדבר באוצר בלום ממש שמפתיע מדי שבוע מחדש, בין מצד התכון האיכותי המלקט בו בהשקעה מרבה, ובין מצד העריכה הנאה והמקפדת, כשחלק מהמדורים כתובים בצורה השווה לכל נפש, כך שגם צעירי הצאן יוכלו להרוות בהם את צמאונם.

גם אצלי בבית אני זוקף את המודעות הרבה שיש לענין לזכות אותם הגליונות. על אף כלל הפלים החנוכיים ששרשם בבית

בשיחתנו הפעם אנו זוכים לפגוש איש מעש עתיר זכיות, מחשובי תלמידי החכמים בבית שמש, הרב משה כדורי שליט"א, המקדיש מדי בקר מזמנו כדי לענות אמן אחר המתפללים בבית הכנסת שליך קבר רחל אמונו, ואף מפיץ במסירות שנים ארוכות את גליונות 'וכל מאמינים' באזור מגוריו.

ברשותך ר' משה, מה הביא אותך להקדיש מזמנה בעבור מצות עניתי אמן?

ללא ספק המניע המרכזי היה ועודנו החזק הרב שאני שואב מקריאת הגליון השבועי 'וכל מאמינים'. מיד כשהגיע לידי הגליון הראשון, נעצרתי, חשבתי מסלול מחדש ונמלה בלבי ההחלטה להדר בקיומה של מצוה נשגבה זו.

ועדין, איך אתה כבעל משפחה שסדר יומו עמוס גם כן, מצליח להקדיש זמן יקר עבור הפצת גליונות 'וכל מאמינים' לאורך שנים רבות כל כך?

"שאלה במקומה!" אומר איש שיחנו בגלוי לב, "לא אכחד ואמר שהדבר בא תמיד בקלות... אם רק נקח בחשבון שמדבר בחלקה שבועית קבועה שאינה פוסחת על שום עונה בשנה, ונוסיף על כך את העבודה שתנאי מזג האוויר לא תמיד נוטים חסד, נסיק שלא מדבר בענין של מה בכך. אך עם זאת", הוא מוסיף בטון מצטנע קמעא, "איני זוכר שבוע שגוננתי מלחלק את הגליונות הנפלאים, ואדרבה, גם במצבי קיצון כימי הקוץ הלהטים או ימות החרף הסוערים, אני מתמסר להשלמת המשימה".

ולגוף השאלה, הענג והחזק שאני אישית שואב מהגליונות המרתקים מביאים אותי להכיר בערכם ובעקבות כך להיות שותף בהפצתם. אף האמת היא שאין זו תחושה אישית שלי; זקנים עם נערים, יהודים יקרים בכל הגליונים, מצפים בכליון עינים לגליונות אלו, שמזמן כבר הפכו להיות חלק בלתי נפרד משלחן השבת שלהם".

נחזר למשימת הקדש שנטלת על עצמך, עניתי אמן אחר ברכות השחר של המתפללים בקבר רחל. הלא בשביל לעמד איתו בתפקיד זה מדי יום, צריך מקור כח פנימי חזק ואיתן! האם תוכל לשתף אותנו במקורותי של כח זה?

"אמנם להצביע על דבר ספציפי יהיה לי קצת

אגרת אמונים

מכתב מקורא נאמן

לכבוד מערכת 'וכל מאמינים',

י"שר כח על אוצרות הרוח שאתם דולים ומשקים את כל בית ישראל מדי שבוע.

בגילויכם לפרשת במדבר הבאתם את דרשתו של המקובל האלקי רבי אברהם נפתלי הרץ ש"יאר ממיניץ על הפסוק (תהלים נ טז) "ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חקי ותשא בריתי עלי פיך", שההולך להתפלל ואינו משגיח לענות אמן פראוי אלא נכשל ב"חקי" - ר"ת "חטופה", "קטופה", "יתומה" - מוטב לו שלא "תשא בריתי עלי פיך", לפי שחז"ל אמרו (ברכות מז א) שהעונה אמונים אלו נענש בקצור ימים.

חשבת להוסיף שיש להמליץ על ענין זה את הפסוק (משלי יב יח): "יש בוטה כמדקרות חרב ולשון חכמים מרפא": יש המבטא אמן שלא כשורה ובכך גדון "כמדקרות חרב" ח"ו, ואולם העונה אמן פראוי אריק ימים ויתקיים בו הכתוב: "ולשון חכמים מרפא" - סופי תבות אמן.

ברכת ה' עליכם!
יצחק יוסף גלויגרמן
קרית גת

נתן לשלח מכתבים לפקס
שמספר 08-9746102
או לכתבת המייל:
9139191@gmail.com

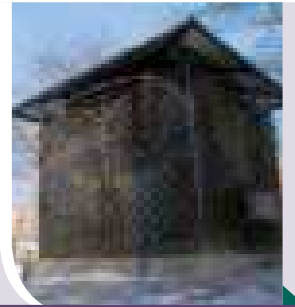
החווה מלובלין תשעה באב תקע"ה

רבי יעקב יצחק הלוי הורו"ץ, הידוע בשמו 'החווה מלובלין', נולד לאביו רבי אברהם אליעזר אב"ד יזפוב, וגדל על ברפי סבו הגדול רבי יעקב קאפל מליקוא. כבר מקטנותו הכיר את בוראו ודבק בתורה ובעבודת ה'.

בבחרותו נסע לשינובה, ללמד תורה בישיבתו של הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג. שם התקרב החווה לדרך החסידות ומשם נסע למגיד ממזריטש. החווה נמנה עם גדולי תלמידיו של רבי אלימלך מליזנסק, ואף שהחל להנהיג עדה עוד בחייו, המשיך בנסיעותיו הקבועות לליזנסק.

משקבע החווה את מושבו בלובלין, הפכה חצרו למרכז החסידות. רבים נהרו להסתופף בצלו מפשוטי עם ועד גאוני ארץ. גדולי האדמו"רים בדורות שלאחר מכן היו תלמידיו ותלמידי תלמידיו.

בשמחת תורה בשנת תקע"ה נפל החווה באפן פלאי ועד לתשעה באב באותה שנה, יום הסתלקותו, לא קם ממתת חלו. החווה נטמן בבית החיים בלובלין סמוך לקברו של רבי שכנא מלובלין. דברי תורתו הדפסו בספרים: "זאת זכרון", "זכרון זאת" ו"דברי אמת".

האהל על ציונו של החווה מלובלין

ענה אמן על ברכות הנערים

ספר רבי חנוך העניך מאלעסק: בילדותי נסעתי ללובלין להסתופף בצל החווה, ולפי שהמנהג היה שכל הנערים אמרו לפניו בכל יום ברכות השחר והוא ענה אחריהם אמן, נגשתי גם אני לברך לפניו, כשסימתי נתן לי שלוש מטבעות של חצי ריגיש (לב שמח החדש' אור חדש פ"א אות ז).

ברכה בלי אמן - פלג גופא

העטרת צבי' מזידיטשוב כותב ששמע מפי רבו החווה מלובלין שיש לומר ברכות השחר בבית הפנסת בצבור, כדי שיענו אחריהן אמן. "לפי שברכה בלא אמן הוא ממש פלג גופא כנודע וכמפורסם" (פרי קדש הלולים' שער הברכות פ"ד; 'שומר אמונים' מאמר 'פתחו שערים' פרק יט).

ברכות השחר בצותא

יש בידינו עדויות המתארות את הקפדתו של החווה על אמירת ברכות השחר בצותא, עוד מימי בחרותו, בעת שלמד אצל רבו הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג, וכדלהלן:

אמן מפי ממלחה של מעלה

בתקופה שבה למד החווה בישיבתו של הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג, היה נוהג לומר מדי בקר את ברכות השחר בפני רבו, ורבו היה עונה אחריו אמן. כאשר נשאל הרבי ר' שמעלקא מפי תלמידיו מפני מה דוקא רבי יעקב יצחק זכה שהוא יענה אמן אחר ברכותיו, השיב: "על הברכות שלו עונים אמן כל הפמליה של מעלה!" (שמן הטוב' [פיוטרקוב תרס"ה] ח"ב אות כה).

"זכרה זמן אשר נעשה ונשמע השיבו, ועתה ענות אמן לא אבנו..."

(מתוך קינות להשעה באב, קינת "איכה ישבה").

מן הפסוק האמור בשירת האזינו (דברים לב יט-כ): "ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בם", דרשו חז"ל (ספרי האזינו פסקא שכ) כי בעוון אי עניית אמן חרבה הארץ וגלו ישראל מארצם.

בעל 'שבט מוסר' אומר שלפי שחרבן הבית נגרם בעוון אי עניית אמן, כדי לזכות לגאולה השלמה בבנין בית המקדש השלישי יש להקפיד על עניית אמן כהלכה. (מנחת אליהו דרוש לב).

יהודי יקר!

זה הזמן לנקוט יזמה! המנה גם אתה עם מזפי הרבים והקדם לבוא לבית הפנסת לשמע את ברכות השחר מפי המתפללים. בכך תקרב את הגאולה השלמה, לה אנו מיחלים!

להצטרפות:

נא מלא את הטפס במכשיר נדירים פלוס, ואנו נצר עמך אי"ה קשר לשליחת חמרים.

בין ממלאי הטפסים תתקיים אי"ה הגרלה על זכות לנסיעה משפחתית לתפלה במקומות הקדושים, במיניבוס מפאר.

